

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītais pamats:

- Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) un j) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2016. gada 7. novembrī – *Hércules Club de Fútbol*/Komisija**(Lieta T-766/16)**

(2017/C 006/60)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Hércules Club de Fútbol, SAD* (Alikante, Spānija) (pārstāvji – S. Rating un Y. Martínez Mata, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāja prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas Lēmumu C (2016) 4060 *final* un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apstrīdētā lēmuma priekšmets, ciktāl tas attiecas uz *Hércules*, ir aizdevums 18 miljonu euro apmērā, ko privāta struktūra ir piešķirusi *Fundación de la Comunidad Valenciana Hércules de Alicante*, kas ir cita privāta struktūra, kura ir izlietojusi ievērojamu daļu no aizdevuma, lai iegādātos *Hércules CF* akcijas, tās kapitāla palielināšanas laikā. Minēto aizdevumu garantēja publisko tiesību finanšu iestāde – *Institut Valencià de Finances*.

Komisija apgalvo, ka, pateicoties šim darījumam, *Hércules CF* ir saņēmis valsts atbalstu, kas izpaudās kā starpība starp reālajām garantētā aizdevuma izmaksām un izmaksām, kādas būtu radušās apgalvotos tirgus apstākļos, to aktualizējot no piešķiršanas dienas līdz lēmuma pieņemšanas dienai.

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvota kļūdaina Komisijas paziņojuma par EK līguma 87. un 88. panta piemērošanu valsts atbalstam garantiju veidā piemērošana.
 - Šajā ziņā tiek apgalvots, ka prasītājs nebija "grūtībās nonācis uzņēmums" 2004. gada pamatnostādņu izpratnē un ar piešķirto garantiju bija paredzēts saistību neizpildes risks un papildus garantija.
2. Ar otro pamatu, kas ir izvirzīts pakārtoti, tiek apgalvota ietekmes uz konkurenci un tirdzniecību starp dalībvalstīm neesamība.
 - Šajā ziņā tiek apgalvots, ka *Hércules CF* nevarēja piedalīties sacensībās Eiropā un apgalvotais atbalsts tam nedeva nekādas konkurences priekšrocības.

3. Ar trešo pamatu, kurš arī ir izvirzīts pakārtoti, tiek apgalvots, ka hipotētiskā atbalsta apmērs ir noteikts kļūdaini.

Prasība, kas celta 2016. gada 31. oktobrī – BNP Paribas/ECB

(Lieta T-768/16)

(2017/C 006/61)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: BNP Paribas (Parīze, Francija) (pārstāvji – A. Champsaur un A. Delors, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Centrālā banka

Prasītājas prasījumi:

- pamatojoties uz LESD 256. un 263. pantu, atcelt Lēmumu ECB/SSM/2016 – R0MUWSFPU8MPRO8K5P83/136, ko Eiropas Centrālā banka ir pieņēmusi 2016. gada 24. augustā;
- piespriest Eiropas Centrālajai bankai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Eiropas Centrālā banka (ECB) ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulas (ES) Nr. 575/2013 par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 575/2013”), normas.

Tādējādi prasītāja konkrēti iebilst, ka ECB 2016. gada 24. augusta lēmums, ar ko ir noraidīts lūgums, kuru prasītāja ir iesniegusi, lai saņemtu atļauju no sviras rādītāja aprēķināšanas izslēgt publiskā sektora riska darījumus (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”):

- ir pretrunā Eiropas likumdevēja nodomam un Regulā Nr. 575/2013 izvirzītajiem mērķiem;
 - atņem minētās regulas 429. panta 14. punktam jebkādu lietderīgo iedarbību;
 - ir ECB ielaušanās Eiropas likumdevēja pilnvarās.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā par prudenciālo risku, kas ir saistīts ar reglamentētajiem ietaupījumiem, jo ECB neesot ņēmusi vērā atbilstošās tiesību normas un empīriskos datus par šiem ietaupījumiem, kā arī Eiropas Banku iestādes atbilstīgos ziņojumus, un šāda kļūda vērtējumā esot pieļauta gan attiecībā uz sviras risku, gan uz pārējiem ar to saistītajiem prudenciālajiem riskiem.
 3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā esot pārkāpts samērīguma princips, jo, pirmkārt, tajā esot pārkāpts vispārējais samērīguma princips, kas ir noteikts Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā, un, otrkārt, tajā neesot ievērotas konkrētās prasības, kas ir saistītas ar samērīguma principu prudenciālās uzraudzības jomā, kas nozīmē, ka prudenciālās prasības tiek pielāgotas bankas uzņēmējdarbības modelim un ar to saistītajiem riskiem finanšu nozarei un ekonomikai.